

raden, og at det må forekomme naturligt, at politiet kan foretage sådanne direkte konfrontationer f.eks. i tilslutning til en anholdelse på fersk gerning eller friske spor. Hertil kommer, at bevisværdien af en sådan direkte konfrontation må antages at være beskeden sammenlignet med en rigtigt gennemført konfrontationsparade.

Som det fremgår af pkt. 1.3. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er det udvalgets principielle opfattelse, at straffeprocessuelle tvangsindgreb bør lovreguleres. Udvalget finder derfor, at ikke blot afholdelse af konfrontationsparade, men også den direkte konfrontation bør lovreguleres. Under hensyn til de anførte forskelle mellem en konfrontationsparade og den direkte konfrontation finder udvalget dog, at betingelserne for den direkte konfrontation bør være væsentligt mindre restriktive end betingelserne for afholdelse af konfrontationsparade.

Udvalget foreslår på den baggrund, at kriminalitetskravet ved direkte konfrontation udformes således, at den pågældende med rimelig grund skal være mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale. Som indikationskrav foreslås det, at indgrebet skal være af væsentlig betydning for efterforskningen.

Endelig foreslår udvalget en proportionalitetsregel i form af et forbud mod forevisning af en mistænkt ved direkte konfrontation eller i en konfrontationsparade, såfremt det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som indgrebet må antages at forvolde den, som det rammer, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.

4.2.2. Gennemførelse af konfrontation

Som nævnt i pkt. 4.1. ovenfor er det i dag politiet, der træffer afgørelse om foretagelse af konfrontation. Strafferetsplejeudvalget foreslår, at *kompetencen* til at træffe bestemmelse om foretagelse af konfrontation fortsat skal tilkomme politiet.

Udvalget har overvejet, om kompetencen til at iværksætte en konfrontationsparade bør henlægges til domstolene. Udvalget finder imidlertid, at bestemmelsen i retsplejelovens § 746, stk. 1, hvorefter retten på begæring af sigtede og dennes forsvarer ved kendelse afgør tvistigheder om lovligheden af politiets efterforskningskridt, må anses for tilstrækkelig til at sikre domstolskontrol med politiets efterforskningskridt på dette område.

Udvalget har desuden overvejet, hvilken virkning det bør tillægges, at den mistænkte samtykker i, at der gennemføres en konfrontation. I nogle tilfælde vil det

således kunne være i den mistænktes egen interesse at medvirke ved en konfrontation, f.eks. hvor den pågældende ved forevisning eller lignende er blevet antaget for gerningsmanden. I sådanne tilfælde vil en konfrontation kunne være egnet til på et tidligt stadium af efterforskningen at lede mistanken væk fra den pågældende igen.

Udvalget foreslår på den baggrund, at der tillægges et samtykke den betydning, at de materielle betingelser for gennemførelse af en konfrontation ikke skal iagttages i sådanne tilfælde. Det indebærer bl.a., at en konfrontationsparade kan gennemføres med sigtedes samtykke, selv om kriminalitetskravet ikke er opfyldt. Udvalget foreslår også, at samtykke så vidt muligt skal foreligge skriftligt. Det svarer til, hvad der i dag gælder om samtykke til legemsindgreb, jf. retsplejelovens § 792 d, stk. 1.

Et særligt spørgsmål for udvalget har været, om der i retsplejeloven bør optages en regel om den *sigtedes pligt til at medvirke* ved en konfrontationsparade. Udvalget er i den forbindelse opmærksom på, at den sigtede ved sin adfærd kan vanskeliggøre gennemførelsen af en konfrontationsparade og formindske bevisværdien heraf. En regel, hvorefter den sigtede ikke er forpligtet til at medvirke ved konfrontation, må dog antages at give anledning til betydelige vanskeligheder i den praktiske efterforskning. Der er grund til at tro, at den sigtede i praksis i langt de fleste tilfælde vil medvirke til gennemførelse af en konfrontationsparade, hvis politiet som under den gældende retstilstand kan meddele, at den pågældende er forpligtet hertil. Udvalget finder imidlertid, at en regel, hvoraf det utrykkeligt fremgår, at den sigtede er forpligtet til at medvirke ved en konfrontationsparade, er unødvendig. På samme måde som ved bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb følger det efter udvalgets opfattelse direkte af det forhold, at politiet hjemles adgang til at foretage konfrontationsparade, at den sigtede kan tvinges til at medvirke hertil.

Tvangsmæssig gennemførelse af en konfrontationsparade må imidlertid forudsætte, at den sigtede anholdes. Gennemførelse af en konfrontationsparade er normalt så langvarig, at der ikke i selve det forhold, at politiet har adgang til at gennemføre en konfrontationsparade, også bør kunne indfortolkes, at den sigtede kan frihedsberøves, indtil konfrontationsparaden kan gennemføres. Med de foreslåede mistanke- og kriminalitetskrav ved konfrontationsparade, jf. pkt. 4.2.1. ovenfor, vil pligten til at iagttage anholdelsesreglerne dog efter udvalgets opfattelse næppe i praksis give anledning til vanskeligheder.